

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/39/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200745
Dátum vydania rozhodnutia: 01.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5015200745.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Marko MT, s.r.o., IČO: 36 718 301, so sídlom Kollárová č. 79/5592, 036 01 Martin, zast.: Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., IČO: 36 855 278, so sídlom Mariánske námestie č. 2, 010 01 Žilina, proti žalovanej: Regulačná rada Úradu pre reguláciu sieťových odvetví so sídlom Bajkalská č. 27, 820 07 Bratislava, zast.: JUDr. Milošom Kvasňovským, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Dunajská č. 32, 811 08 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 02. decembra 2015 č.k. 21S/115/2015 - 56, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 02. decembra 2015 č.k. 21S/115/2015 - 56 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 12/6407/15/RR z 22.05.2015 r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 355,72 € a z titulu náhrady iných trov konania vo výške 140,- €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na regulačnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 12/6407/15/RR z 22.05.2015 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 8) žalovaná ako odvolací orgán v cenovom konaní podľa § 8 ods. 3 zákona č. 276/2001 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 276/2001 Z.z.“) v spojení s § 42 ods. 4 prvá veta zákona č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdila odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví

č. 1899/2012/E-OZ z 21.01.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) a odvolanie žalobcu zamietla.

Podľa § 8 ods. 3 zákona č. 276/2001 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec Rada pre reguláciu rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu úradu vydanému v konaní v prvom stupni podľa § 5 ods. 1 písm. e), g), j), k), cc), dd) a kk) a o odvolaní proti rozhodnutiu úradu vydanému v prvom stupni podľa § 12 ods. 6.

Podľa § 42 ods. 4 prvá veta zák. č. 250/2012 Z.z. v citovanom znení Rada pre reguláciu podľa doterajšieho predpisu je radou podľa tohto zákona.

2. Žalovaná napadnuté rozhodnutie odôvodnila tým, že rovnako ako prvostupňový orgán v cenovom konaní o schválenie ceny elektriny pre stanovenie doplatku pre rok 2012 (ďalej na účely rozsudku tiež „doplatok ceny“), aj žalovaná určila v zmysle § 2 ods. 3 písm. e) zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 309/2009 Z.z.“) dátum uvedenia povoľovacím konaní dotknutej prevádzkarne do prevádzky až na deň 02.07.2012.

Tiež zdôraznila, že túto skutočnosť svojím podpisom v bode 13. protokolu o funkčnej skúške pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy SSE-D (na účely rozsudku tiež „protokol“) potvrdil pracovník spoločnosti Stredoslovenskej energetiky - Distribúcia, a.s., Žilina (na účely rozsudku tiež „spoločnosť SSE-D“), pán riaditeľ sekcie N.. T. T..

Podľa § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z. v citovanom znení na účely tohto zákona sa všeobecne rozumie časom uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky dátum, kedy bolo na základe kolaudačného rozhodnutia povolené užívanie zariadenia výrobcu elektriny alebo kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy (ďalej len "funkčná skúška") podľa toho, ktorý dátum nastane neskôr.

3. Podľa žalovanej na účely aplikácie hore uvedeného ustanovenia § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z. je záväzným dátum podpísania dokumentu, ktorý osvedčuje skutočnosť, ktorá nastala, t.j. platnosť protokolu, nie samotný fyzický výkon vykonania funkčných skúšok, a to aj v zmysle verejne dostupného usmernenia vydaného spoločnosťou SSE-D.

Tým sa žalovaná mala vysporiadať s námietkami žalobcu, ktorý oproti schválenej pevnej cene elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh podľa § 11a ods. 1 písm. b) vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 225/2011 Z.z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike (ďalej na účely rozsudku len „vyhl. č. 225/2011 Z.z.“) požadoval, aby mu žalovaná pre rok 2013 naopak schválila pevnú cenu elektriny pre stanovenie vyššie uvedeného doplatku vo výške 194,54 €/MWh podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovanej vyhlášky.

4. Tú skutočnosť, že predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/85/2013-77 z 05. marca 2014 bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) zmenený tak, že pôvodné rozhodnutie žalovanej č. 20/6407/13/RR Najvyšší súd zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie s právnym názorom, že: „Úlohou žalovaného bude v ďalšom konaní skompletizovať administratívny spis tak, aby jeho súčasťou bol i prevádzkový poriadok upravujúci spôsob a podmienky vykonania posudzovanej funkčnej skúšky pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy SSE-D, a.s., následne musí vyhodnotiť ustanovenia prevádzkového poriadku upravujúce spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky vo väzbe na ustanovenia § 2 ods. 3 písm. e) zákona č. 309/2009 Z.z., v ktorom zákonodarca definuje časový moment uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Takýto postup je však možný len v prípade, ak prevádzkovateľ distribučnej sústavy mal v rozhodujúcom období prijatý prevádzkový poriadok so zákonom s požadovanými náležitosťami (§ 5 ods. 10 zák. č. 309/2009 Z.z. v znení v rozhodujúcom období)", žalovaná objasnila s poukazom na relevanciu vnútornej štruktúry protokolu (str.

10 a 11 napadnutého rozhodnutia) ako aj na formuláciu textu v bode 13 uvedeného protokolu, t.j. „Bez tohto podpisu je protokol neplatný“.

5. Navyše správnosť postupu prvostupňového orgánu pri určení pevnej ceny elektriny pre stanovenie doplatku pre rok 2013 vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení žalobcu má podľa žalovanej podporovať aj odôvodnenie napríklad rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/76/2013-65 z 01.04.2014, ktorý rozhodoval v obdobnej veci žalovanej (stanovenie doplatku ceny) a bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) sp.zn. 2Sžf/42/2014 z 24.09.2014.

Tiež obdobné závery boli vyslovené aj v rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/79/2013-76 z 05.03.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžf/43/2014 z 28.01.2015, resp. v rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžf/58/2014 z 02.12.2014.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

6. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalobu z 23.07.2015 na Krajský súd v Žiline.

7. Krajský súd v Žiline ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

Preto žalobu v zmysle ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

8. Krajský súd s poukazom na dotknuté ustanovenia zák. č. 309/2009 Z.z. ako aj vyhl. č. 225/2011 Z.z. citoval podstatné časti z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 4Sžf/43/2014 zo dňa 17.02.2015, pričom vyslovil nasledujúce závery:

„Bolo preukázané, že žalovaný doplnil v rámci správneho konania do administratívneho spisu prevádzkový poriadok, ktorý bol platný v čase vykonávania funkčnej skúšky. Išlo o rozhodnutie úradu č. 0160/2010/E-PP zo dňa 06.12.2010 a jeho zmena - rozhodnutie úradu č. 0165/2011/E-PP zo dňa 21.02.2011. Žalovaný po vyhodnotení jeho obsahu dospel k záveru, že prevádzkový poriadok neupravoval proces vykonania funkčnej skúšky, preto nebolo možné podľa neho v danom čase postupovať. Je teda zrejmé, keďže prevádzkový poriadok v danom čase neupravoval proces vykonania funkčnej skúšky, že nebolo možné podľa neho v danom čase postupovať. Predmetom posúdenia v predmetnej veci v konaní podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. ostalo posúdenie v súvislosti s § 2 ods. písm. e) zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby ustáliť čas uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky v závislosti od vydaného Protokolu o funkčnej skúške pripojenia zariadenia výrobcov elektriny do sústavy SSE-D, a s.“

9. Následne krajský súd s poukazom na skutočnosti zachytené v protokole (najmä relevancia podpisu protokolu v bode 13 so sankciou jeho neplatnosti) sa stotožnil s právnym názorom obidvoch správnych orgánov, že deň 02.07.2012 bol v súlade so zákonom (viď najmä ustanovenie § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z.) určený ako dátum, resp. čas uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky.

Podľa § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z. v citovanom znení platí, že ak výstavba zariadenia vyžaduje osvedčenie podľa osobitného predpisu, je prevádzkovateľ distribučnej sústavy povinný rozšíriť distribučnú sústavu len vtedy, ak sa mu predloží príslušné osvedčenie. Povinnosť na rozšírenie distribučnej sústavy sa vzťahuje aj na všetky technické zariadenia potrebné na prevádzku distribučnej sústavy.

III.

Odvolaie žalobcu/stanoviská

A)

10. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 28.12.2015 (č.l. 64) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania:

prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p./ ako aj

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

11. Následne odvolací súd v stručnosti sumarizuje odvolacie dôvody žalobcu:

- nesúhlas s posúdením dátumu úspešného vykonania funkčnej skúšky podľa dňa uvedeného v bode 13. protokolu s následnou aplikáciou § 11a ods. 1 písm. b) vyhl. č. 225/2011 Z.z.,

- nesúhlas s argumentáciou krajského súdu, že súčasťou funkčnej skúšky nebolo len vykonanie čiastkových kontrol na technické parametre zariadení na výrobu elektriny v teréne, ale aj preskúmanie listinných dôkazov technického charakteru (najmä jazykový výklad),

- označil za rozporuplný aj výklad krajského súdu vo vzťahu k ustanoveniu § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z.,

- v prípade, ak by sa definícia podmienok vykonania funkčných skúšok nachádzala v akomkoľvek inom dokumente vydanom spoločnosťou SSE - D ako v danom čase platnom prevádzkovom poriadku, vzhľadom na znenie ustanovenia § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z. by neboli tieto podmienky vykonania funkčných skúšok záväzné a právne vynúiteľné (a contrario čl. 13 v spojení s článkom 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky).

12. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, alternatívne o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 221 O.s.p. a prizná žalobcovi trovy odvolacieho konania.

B)

13. Z vyjadrenia žalovanej zo dňa 26.01.2016 (č.l. 73), ktoré je rozdelené až do deviatich samostatných častí, pre odvolací súd vyplýva, že

po rozsiahlom zrekapitulovaní skutočností všeobecne známych odvolaciemu súdu zo spisov (najmä v časti I. až V. odvolania) zotrvala na svojom doterajšom skutkovom východisku, že zariadenie žalobcu bolo uvedené do prevádzky dňa 02.07.2012,

zdôraznila, že spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky si spoločnosť SSE - D určila vydaním a zverejnením usmernenia na svojom webovom sídle, čím neporušila žiadne zákonné ustanovenie, polemizovala s argumentáciou žalobcu, že hoci v čase vykonania funkčnej skúšky u žalobcu nebol prijatý u prevádzkovateľa prevádzkový poriadok, toto ešte neznamená, že si tento spôsob a podmienky nemohol prevádzkovateľ určiť,

protokol o funkčnej skúške obsahuje spolu 13 bodov, predstavujúcich niekoľko druhov kontrol, pričom SSE - D určila, v akom poradí budú nasledovať (ide o jednotlivé etapy funkčnej skúšky) a akú relevanciu pre stanovenie funkčnosti budú mať,

z obsahu bodov 12 a 13 (dôraz na platnosť protokolu) žalovanej vyplýva, že bez bodu 12 by existencia bodu 13 nemala zmysel,

čas, kedy bola funkčná skúška technicky ako aj administratívne ukončená, uvádza bod 13 protokolu (s poukazom na Stanovisko generálneho riaditeľa spoločnosti Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a.s., pána X. Y. doručený žalovanej dňa 04.02.2013),

samotný fyzický výkon funkčnej skúšky (ako technický úkon pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy priamo na mieste inštalácie tohto zariadenia), ktorého výsledok je uvedený v bode 12 protokolu, je len predpokladom k tomu, aby bol z hľadiska výsledku funkčnej skúšky vykonaný zodpovednou osobou záver, vyjadrený jej podpisom v bode 13 protokolu,

Krajský súd v Žiline pri svojej rozhodovacej činnosti potvrdil argumenty žalovanej, ako aj že

žalovaná nie je účastníkom procesu funkčnej skúšky a nie je v jej právomoci do procesu vykonávania funkčnej skúšky zasahovať.

14. Záverom žalovaná požadovala potvrdiť rozsudok krajského súdu. K žiadosti žalobcu o priznanie náhrady trov konania sa nevyjadřila.

C)

15. Najvyšší súd v inom konaní (spor o určení doplatku ceny medzi iným žalobcom a žalovanou bol vedený pod sp.zn. 1 Sžf 88/2015) prípisom z 13.13.2015 predložil účastníkom dva právne odlišné rozsudky Najvyššieho súdu (sp.zn. 4Sžf/5/2014 z 01. apríla 2014 a vyššie citovaný rozsudok sp.zn. 2Sžf/42/2014 z 24. septembra 2014), ktoré sa týkali obdobnej veci žalovanej, za účelom vyjadrenia sa k tam uvedeným právnym názorom.

16. Právny zástupca žalobcu v uvedenom konaní v liste z 02.12.2015 označil rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžf/42/2014 z 24. septembra 2014 za nesprávny a nezákonný, s diskriminačným dopadom na žalobcu, čo je v rozpore aj s európskym právom, a preto jeho aplikáciu odmietol.

17. Naopak právny zástupca žalovanej v citovanom konaní po žiadosti z 13.11.2015 o poskytnutie dodatočnej lehoty na vyjadrenie prostredníctvom listu z 08.12.2015 zaslal na vedomie konajúcemu senátu Najvyššieho súdu Podnet z 02.12.2015 na vydanie zjednocujúceho stanoviska, ktorý bol medzičasom zaslaný predsedovi správneho kolégia Najvyššieho súdu.

Nakoľko správne kolégium Najvyššieho súdu o tomto podnete v relevantnom čase nerokovalo a naopak medzičasom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Ústavný súd“) prostredníctvom svojich nálezov č.k. I. ÚS 373/2015-33 zo dňa 25. novembra 2015 (uvedený v bode č. 10) ako aj č.k. II. ÚS 274/2015-57 zo dňa 16. decembra 2015 vyslovil pre prejednávajúcu vec relevantné právne názory, konajúci senát Najvyššieho súdu pristúpil k rozhodnutiu viacerých obdobných vecí žalovanej.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

18. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) s prihliadnutím na hore uvedenú relevantnú judikatúru Ústavného súdu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že v zmysle hore uvedeného zrušovacieho dôvodu napadnuté rozhodnutie podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

19. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy.

Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka

konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

20. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zamietnutí žaloby, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.) účastníkov, a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

21. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd nestotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či okamih finálneho vyhotovenia protokolu, v ktorom bol zachytený priebeh vykonania funkčnej skúšky v zmysle § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z., je časovým momentom (dátumom), s ktorým zákonodarca právne spája čas uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

22. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd ústavne-konformným postupom (§ 135 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu vyslovených pri aplikácii dotknutých ustanovení zák. č. 309/2009 Z.z.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti odvolacím súdom vzniká právo žalobcovi na odvolací prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovanej krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nevhodné. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovanej.

23. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

24. S prihliadnutím na hore citovaný okruh právnych ustanovení relevantných pre prejednávanú vec Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti O.s.p. je preskúmať zákonnosť rozhodnutia postupov orgánov verejnej správy.

25. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pri vydaní najmä napadnutého rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či toto rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo a je v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, resp. v opravnom prostriedku, a to z hľadiska, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

26. Ako bolo vyššie uvedené (viď bod č. 3), medzi účastníkmi nie je sporné, že funkčná skúška bola vykonaná. Sporným momentom je určenie času, t.j. dátumu, kedy v zmysle § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z. bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy. S týmto skutkovým zistením je spojený dôsledok aplikácie práva tak, že ak bolo zariadenie na výrobu elektrickej energie uvedené do prevádzky v období od 01.01.2012 do 30.06.2012, cena za 1 MWh sa stanovovala na sumu 194,54 € [podľa § 11 ods. 1 písm. b) vyhl. č. 225/2011 Z.z.], ak však bolo toto zariadenie na výrobu elektrickej energie uvedené do prevádzky v neskoršom období, t.j. od 01.07.2012 do 31.12.2012, tak uvedená cena bola určená na sumu 119,11 €/MWh [viď § 11a ods. 1 písm. b) citovanej vyhlášky].

27. Z rozhodovacej činnosti je Najvyššiemu súdu známe (tzv. oficiality zakotvené § 121 v spojení § 246c ods. 1 O.s.p. - viď body č. 15 a 17), že nielen rôzne senáty Najvyššieho súdu v obdobných veciach žalovanej vydali rozdielne rozsudky ale aj na rôznych krajských súdoch k prejednáwanej veci neexistuje jednotná judikatúra. Preto Najvyšší súd v prejednáwanej veci vyzval účastníkov uvedeného odvolacieho konania listom zo dňa 13.10.2015 na zaslanie vyjadrenia.

28. Konkrétne išlo o situáciu, kedy senát 2S Najvyššieho súdu potvrdil ako vecne správny rozsudok Krajského súdu v Žiline, ktorým uvedený krajský súd zamietol žalobu, a tým potvrdil napadnuté rozhodnutie žalovaného o stanovení pevnej ceny pre regulovaný subjekt pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení výrobcu elektriny s celkovým inštalovaným výkonom 7,2 kW, umiestnenom na streche rodinného domu.

Základnou otázkou, ktorú posudzoval krajský súd, bolo posúdenie, či zariadenie žalobcu na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky po 01.07.2012 alebo pred 01.07.2012. K tomu malo poslúžiť aj stanovisko generálneho riaditeľa spoločnosti SSE - D vyžiadané žalovaným, a to konkrétne pri objasnení významu bodu č. 13 protokolu. Tu krajský súd s akceptáciou judikatúry Najvyššieho súdu vyslovil právny názor, že pre posúdenie veci je rozhodujúci protokol, t.j. až v zmysle bodu 13 uvedeného protokolu bola funkčná skúška k 02.07.2012 ukončená úspešne a od vtedy mohlo byť zariadenie tam konajúceho žalobcu úspešne pripojené do sústavy spoločnosti SSE-D.

29. Naopak senát 4S Najvyššieho súdu potvrdil ako vecne správny rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, prostredníctvom ktorého uvedený krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného o rovnakom stanovení pevnej ceny pre regulovaný subjekt vo výške 119,11 €/MWh.

Na základnú otázku krajský súd odpovedal celkom opačne, t.j. s akceptáciou inej judikatúry Najvyššieho súdu vyslovil právny názor, že pre posúdenie veci je rozhodujúci zák. č. 309/2009 Z.z. a nie protokol, nakoľko v čase vykonania skúšky (t.j. dňa 28.06.2012) bolo zariadenie tam konajúceho žalobcu úspešne pripojené do sústavy spoločnosti SSE-D.

30. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd opakovane zdôrazniť, že vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t.j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1 Sžo 57/2015 z 01.12.2016). Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

31. Avšak, ako bolo Najvyšším súdom vyššie zdôraznené (viď bod č. 17) medzičasom Ústavný súd prostredníctvom svojich nálezov zo dňa 25.11.2015 ako aj 16.12.2015 vyslovil svoje právne stanovisko k určeniu času vykonania funkčnej skúšky.

V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd vo vzťahu k rozhodovacej činnosti Ústavného súdu ako aj k aplikácii ustanovenia § 135 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. viackrát zdôraznil (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 8 Sžo 170/2008 z 09.11.2010) to, že otázku viazanosti rozhodnutím Ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, konajúci súd interpretuje s prihliadnutím na výkladovú zásadu ústavno-konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy) prostredníctvom princípu rozhodovacej nezávislosti zakotveného v čl. 144 ods. 1 ústavy v tom duchu, že rozhodnutia hore uvedených súdnych orgánov predstavujú právne relevantné skutočnosti (čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), s ktorými účinkami na svoje konanie sa konajúci súd musí vysporiadať v odôvodnení, tzn. že nejde o záväzný právny názor vyššieho súdu v rámci dvojinstančnosti súdnej ochrany.

32. Okrem uvedeného Najvyšší súd musí na tomto mieste vo svetle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu zdôrazniť, že doterajšia (tako vyslovená časová limitácia vychádza z vôle zákonodarcu jasne zakotvenej najmä v § 22 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok) podstata poslania Ústavného súdu najmä spočívala v integrácii práva ako objektívne zložitého regulačného systému do vnútorne harmonického celku a v poskytovaní prehľadného a pokiaľ čo možno nemenného návodu pre všetkých adresátov práva v otázke, ako sa správať. Predvídateľnosť práva je napokon jednou z neoddeliteľných súčastí právneho štátu.

Ak sa však v judikatúre správnych súdov nachádzajú protichodné právne názory, oslabuje sa jej použiteľnosť ako toho najzákladnejšieho usmernenia na zorientovanie sa v stále zložitejšom svete práva, čím sa zároveň redukuje nielen autorita, ale aj význam inštitúcií vykonávajúcich súdnu moc.

33. Iba za týchto okolností Najvyšší súd cituje podstatné závery z vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu č.k. I. ÚS 373/2015-33:

„Najvyšší súd porušenie imperatívu daného SSE - Distribúciou ako správcovi distribučnej siete v § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE spočívajúceho v povinnosti upraviť vo svojom prevádzkovom poriadku spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky zariadení na výrobu elektrickej energie podľa sťažovateľa úplne bezprecedentne ospravedlnil a túto nezákonnosť (v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu) konvalidoval odkazom na znenie interného protokolu o funkčnej skúške vydaného SSE - Distribúciou, ktorý ale ako výlučne interná záležitosť správcu distribučnej siete nie je a ani v rozhodnom čase nebol súčasťou prevádzkového poriadku SSE - Distribúcia, a teda mu podľa

sťažovateľa nemožno prisúdiť status generálnej záväznosti, a navyše tak ani nepodliehal schvaľovaciemu procesu úradu pre reguláciu, ktorého povinnosťou je schvaľovať prevádzkový poriadok prevádzkovateľov distribučných sietí elektrickej energie. [...].....

24. Z rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj z jemu predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu, s ktorým sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, vyplýva, že aj napriek dokazovaním zistenej skutočnosti, že SSE - Distribúcia ako správca distribučnej siete si v rozpore s imperatívom daným mu explicitne v § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE spočívajúceho v povinnosti upraviť vo svojom prevádzkovom poriadku spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky túto povinnosť neplnil, takže distribútor objektívnym a úradom pre reguláciu (ktorý schvaľuje prevádzkový poriadok distribútorov) preskúmateľným spôsobom neurčil, kedy považuje funkčnú skúšku za vykonanú, najvyšší súd túto nezákonnosť, paradoxne v konaní o preskúmanie zákonnosti, opomenul, resp. prehliadol a pri ustálení rozhodného času na vykonanie funkčnej skúšky tento nedostatok zaplátal svojím výkladom o nutnosti prisúdiť v tomto smere právnu relevanciu internému protokolu správcu distribučnej siete o vykonaní funkčnej skúšky, výklad formy (usporiadania) ktorého je však vzhľadom na jeho všeobecnú nezáväznosť, a teda aj vynútiteľnosť značne polemický.

25. V tejto súvislosti najvyšší súd pri vyhodnotení relevantného dátumu uvedenia zariadenia sťažovateľa na výrobu elektrickej energie do prevádzky, t. j. pri určení dátumu vykonania funkčnej skúšky tohto zariadenia, neprisúdil primárne dôležitosť zneniu zákona, podľa ktorého sa „... všeobecne rozumie časom uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky dátum... kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy...“ [§ 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE], pričom funkčná skúška je úspešne vykonaná, keď zariadenie výrobcu elektriny spĺňa „... technické podmienky na pripojenie do sústavy...“ (§ 5 ods. 14 zákona o podpore OZE), ale v tomto smere najvyšší súd absolútne bezprecedentne, ústavne neudržateľným spôsobom, v rozpore s týmito zákonnými ustanoveniami a v rozpore s princípmi právnej istoty na posúdenie úspešnosti vykonania funkčnej skúšky celkom extenzívne nad rámec zákonnej požiadavky pripísal dôležitosť aj tzv. administratívnej kontrole vykonania funkčnej skúšky riaditeľom sekcie AM, podpisujúcim za distribútora protokol „... o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky..“. Najvyšší súd sa však v tomto smere nevysporiadal ani s tým, že vydanie predmetného protokolu o funkčnej skúške nie je predpokladom úspešného vykonania funkčnej skúšky zariadenia na výrobu el. energie, ale že týmto predpokladom je v zmysle citovaného ustanovenia § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE iba splnenie technických podmienok na pripojenie tohto zariadenia do distribučnej sústavy el. energie. Napokon uvedené potvrdzuje aj ďalšie znenie § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE, podľa ktorého protokol o funkčnej skúške sa vydáva až ex post, t.j. až „po“ úspešnom vykonaní funkčnej skúšky, a to do 10 dní po jej vykonaní, a je iba dokladom pre prevádzkovateľa zariadenia na výrobu elektrickej energie o úspešnom zapojení jeho zariadenia do distribučnej sústavy.

[...]..... najvyšší súd tiež síce poukázal na iné svoje rozhodnutie v obdobnej veci, avšak sa už nevysporiadal s tým, že v roku 2012 v súvislosti s iným zariadením na výrobu el. energie tiež vo vlastníctve sťažovateľa úrad pre reguláciu rozhodol celkom opačne a pre určenie uvedenia tohto zariadenia do prevádzky priznal na zmenu relevanciu riadku 12 protokolu o funkčnej skúške, a nie jeho riadku 13, akým bol aj tento prípad, a to práve v dôsledku absencie jednotných pravidiel na vykonanie funkčnej skúšky."

34. Rovnako aj prostredníctvom svojho nálezu č.k. II. ÚS 274/2015-57 Ústavný súd hore uvedené právne názory potvrdil nasledujúcim textom:

„Dosiaľ uvedené znamená, že rozhodovacia prax senátov správneho kolégia najvyššieho súdu pri posudzovaní uvedenej právnej otázky sa výrazným spôsobom líši. Zrejme je aj to, najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sa s odlišným právnym názorom iného senátu nezaoberal a nevysvetlil presvedčivým spôsobom, prečo ho nepovažoval za akceptovateľný.“

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

V zásadnej ústavno-právnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. V každom prípade však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe sa vyžaduje ciele zdôvodnenie odlišného stanoviska v obdobnej otázke.

Pri hľadaní ústavne konformného výkladu daného problému vychádza ústavný súd v podstate z právneho názoru obdobného s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozhodnutí sp.zn. 4 Sžf 5/2014 z 1. apríla 2014, podľa ktorého treba ustanovenie § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z. z. považovať za ustanovenie zmocňujúceho charakteru. Hoci nejde o zmocňujúce ustanovenie v pravom (legislatívnom) zmysle slova, keďže prevádzkovateľ nie je orgánom verejnej správy, a preto nie je oprávnený vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, má toto ustanovenie vzhľadom na jeho znenie prikazujúcu (obligatórnu) povahu, lebo z neho vyplýva povinnosť prevádzkovateľa distribučnej siete zakotviť spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky do svojho prevádzkového poriadku.

Prevádzkovateľ je obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri, a je preto v zásade subjektom súkromného práva. Jeho prevádzkový poriadok by v podstate bolo možné považovať za vnútorný (interný) firemný predpis. Takáto charakteristika právnej povahy prevádzkového poriadku prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete by však nebola úplná, pretože z dôvodu verejného záujmu (daného významom a váhou fungovania distribučnej siete) podlieha prevádzkový poriadok prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete schváleniu úradu v rámci správneho konania. Vo svojich dôsledkoch to znamená, že postup a rozhodovanie prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete pri vykonávaní funkčnej skúšky zariadenia výrobcu elektriny a pri prijímaní záverov z nej sa javí určitý verejno-právny charakter.

Na základe dosiaľ uvedeného možno usúdiť, že verejno-právna povaha funkčnej skúšky je daná zakotvením jej podmienok a spôsobu jej vykonania v prevádzkovom poriadku prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete, ktorý podlieha schváleniu úradu v správnom konaní. Bez splnenia príkazu vyplývajúceho z ustanovenia § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z.z. možno funkčnú skúšku, ktorú vykonal pre sťažovateľku prevádzkovateľ, považovať iba za súkromno-právnu činnosť.

Z dosiaľ uvedeného by na prvý pohľad mohol vyplývať záver zhodný so záverom senátu „4S“ najvyššieho súdu, podľa ktorého bez podrobnej úpravy podmienok funkčnej skúšky s ustálením rozhodujúcich pojmov v prevádzkovom poriadku (a bez jeho schválenia úradom) je vyhodnotenie určenia časového momentu uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky predčasné. Takýto záver by však nebolo možné považovať za ústavne konformný, pretože by znamenal vlastne nemožnosť vykonania funkčnej skúšky dotedy, kým spôsob a podmienky jej vykonania nebudú zakotvené v prevádzkovom poriadku schválenom úradom. Takýto záver by vo svojich dôsledkoch viedol vlastne k odňatiu spravodlivosti (denegatio iustitiae) na úkor sťažovateľky prinajmenšom na určitú dobu, a to tým, že sťažovateľka by nemohla byť začlenená do regionálnej distribučnej siete a nemohla by ani dostávať doplatok k pevnej cene elektriny.

Za daného stavu bolo povinnosťou úradu v rámci správneho konania posúdiť rozhodujúcu otázku z verejno-právneho pohľadu, a to vrátane preskúmania postupu prevádzkovateľa v súvislosti so spôsobom a podmienkami vykonania funkčnej skúšky. To znamená, že úrad by mal popri obvyklom skúmaní v danom type konania skúmať navyše aj správnosť a opodstatnenosť spôsobu a podmienok vykonania funkčnej skúšky, teda to, čo by inak skúmal pri schvaľovaní prevádzkového poriadku obsahujúceho požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z. z.

V danej súvislosti treba v zásade súhlasiť s názorom senátu „4S“ najvyššieho súdu, podľa ktorého nie je možné, aby prevádzkovateľ regionálnej distribučnej siete, ktorý nerešpektoval ustanovenie § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z.z., vychádzal z takého výkladu ustálenia rozhodujúceho časového okamihu, ktorý smeruje len v jeho prospech. V opačnom prípade by bola totiž sankcionovaná sťažovateľka, ktorá postupovala v súlade s právnymi predpismi, a naopak, prevádzkovateľ, ktorý zákon nedodrжал, by bol zvýhodnený."

35. Názory konajúceho senátu Najvyššieho súdu sa neodlišujú od vyššie uvedených právnych názorov Ústavného súdu.

V prejednávanej veci je nepochybné, že určenie dátumu úspešného vykonania funkčnej skúšky, ako neopomenuteľnej podmienky pre stanovenie času uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky (viď § 2 ods. 3 písm. e/ zák. č. 309/2009 Z.z.) sa viaže na splnenie technických podmienok (viď § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z.). Neurčitý pojem „splnenie technických podmienok“ mal prevádzkovateľ distribučnej sústavy, t.j. v prejednávanej veci spoločnosť SSE-D, objasniť prostredníctvom svojho prevádzkového poriadku, ktorý má podľa hore citovaných nálezov Ústavného súdu na rozdiel od súkromnoprávneho charakteru protokolu charakter verejnoprávny.

36. Preto ani spôsob ani podmienky vykonania funkčnej skúšky nie je možné podradiť pod zmluvné (objednávkové) súkromnoprávne vzťahy, ktoré by sa napríklad mohli riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka týkajúcimi sa zmluvy o kontrolnej činnosti, ale ide o osobitné právne vzťahy, nad ktorými vykonáva svoju právomoc žalovaná, konkrétne Úrad pre reguláciu sieťových odvetví prostredníctvom splnomocňovacieho ustanovenia § 13 ods. 2 písm. a) zákona č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetví (pôvodne § 15 ods. 1 a 3 zák. č. 276/2001 Z.z.).

Za tejto právnej situácie iba poukazovanie žalovanej na výsledky zachytené v protokole a z nich vyvedené závery o relevantnosti určenia dátumu uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky za účelom riadnej aplikácie príslušných ustanovení vyhl. č. 225/2011 Z.z. musel Najvyšší súd vyhodnotiť ako predčasné a z uvedeného dôvodu sa stotožnil s výrokom rozsudku krajského súdu.

V.

37. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalovanou uvádza, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto nevyhovuje zákonným požiadavkám zakotveným v § 47 Správneho poriadku. Preto sa odvolací súd na rozdiel od krajského súdu, resp. napadnutého rozhodnutia nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca spĺňa zákonné podmienky pre schválenie doplatku podľa § 11 písm. b) vyhl. č. 225/2011 Z.z.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

38. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení argumentácie žalovanej a odvolacích dôvodov žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 4 Sžf/5/2014 s podporou v nálezoch Ústavného súdu č.k. II. ÚS 274/2015-57, resp. č.k. I. ÚS 373/2015-33, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti

zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou dotknutého správneho orgánu, aby v ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov konajúceho odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.) vykonal riadne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutne potrebnom pre účely cenového konania a na jeho základe rozhodol.

39. Nakoľko išlo o základnú argumentáciu žalobcu, ktorá sa týkala nesprávneho právneho posúdenia aplikácie dotknutého ustanovenia zák. č. 309/2009 Z.z. na strane žalovanej a ktorá vymedzovala rámec meritorneho súdneho prieskumu, ostatné jeho odvolacie námietky boli týmto skonzumované. Preto sa Najvyšší súd inými námietkami ďalej nezaoberal.

40. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume sa udialo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 03.08.2015 (č.l. 35 + 70) v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčísliť a voči správnosti ktorých neboli vznesené námietky :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava (15) ..... 1 úkon práv. pomoci 139,83 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €

1.1.2. podanie žaloby (15) ..... 1 úkon práv. pomoci 139,83 €

1.1.2.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €

celkom odmena : 296,44 €

2. z náhrady 20 % DPH

tzn. v celkovej sume : 355,72 €

3. z iných trov

3.1. náhrada súdneho poplatku za žalobu 70,-- €

3.2. náhrada súdneho poplatku za odvolanie 70,-- €

tzn. v celkovej sume : 140,-- €

42. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v súdnom spise (č.l. 35).

43. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania,

lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava evidencie práv týkajúcich sa katastra nehnuteľností je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

44. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo napadnuté rozhodnutie zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), pretože dôvodom podania tejto informácie správnym súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvenej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v prejednávanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).